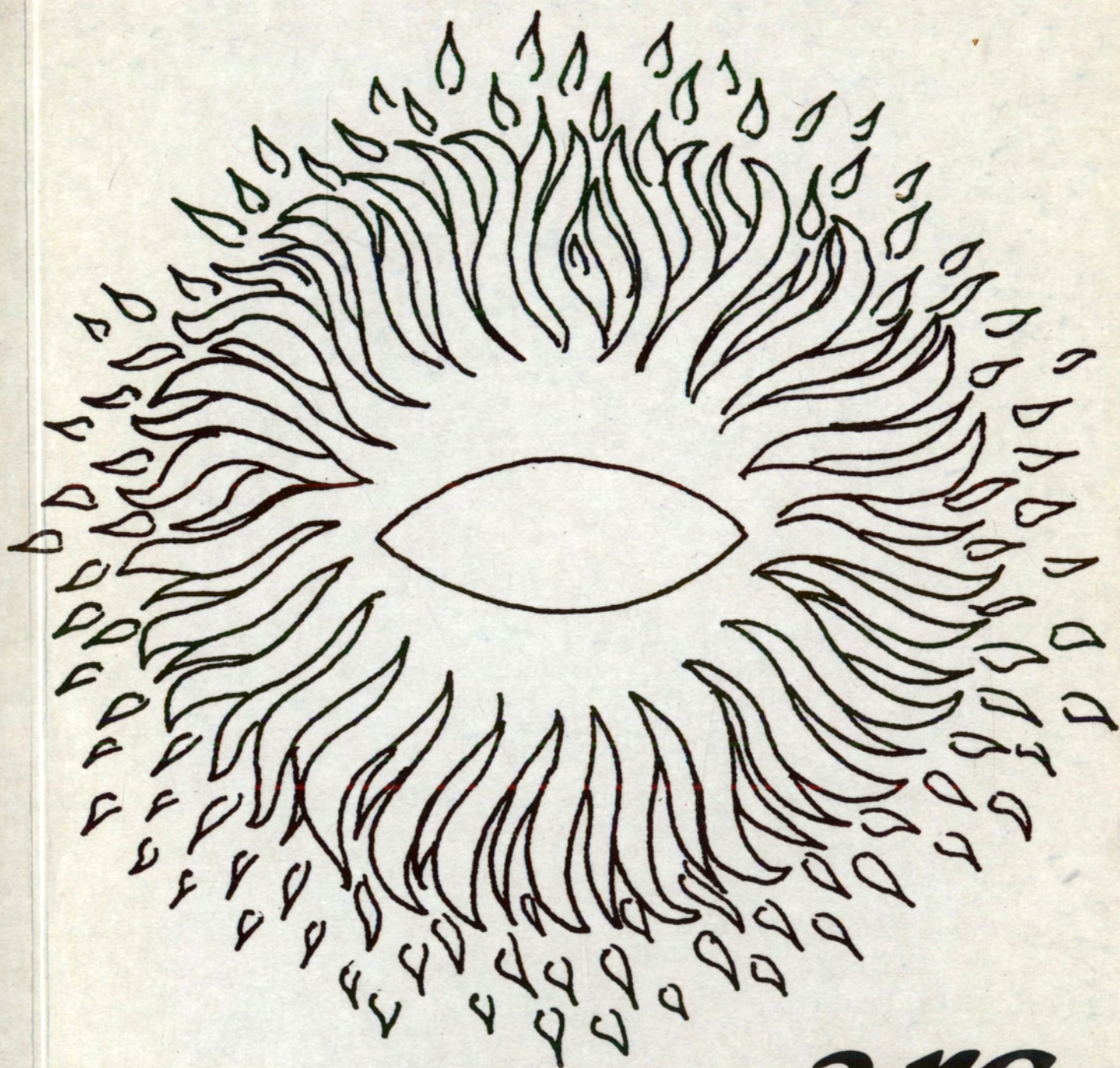

FÜRJES PÉTER

arc
hátraarc

FÜRJES PÉTER

arc
hátraarc

Versek
1970–1995

FÜRJES PÉTER

arc
hátraarc

Kávé Kiadó, 1996

A kötet a Soros Alapítvány
könyvtártámogatási programja keretében jelent meg

In memoriam T-Twins Kiadó

© Fürjes Péter, 1996

„Kiben nagy rettegés, nagy sok gondolkodás:
rövid annak élete”

(*Pataki Névtelen, 1577.*)

Arc, hátraarc

In memoriam F.M.D.

I.

Ki szorítja tüzelő arcát ehhez a tyúkólhoz
ehhez a kisudvarhoz a tönkbe vágott fejsze nyeléhez?
a törékeny konyha halandó lesz és kiszolgáltatott
rányitható egy arc –
egy szem svájcból
a megszögelt disznóól mellől.

II.

A hemzsegő fényben arcvonások az ajtóhasadékok
a hasadékok a bádogvödrön a repedések a falon
a karcolások a kés két oldalán száj körüli ráncok a
kanálon
villanyomok a tányérokban arcból kilógó vonalak.

III.

Csak a fal repedései
karcolások a kés két oldalán
a kés kétoldala kanál bádogvödör.

nyersfény kép

távolodó

egy tenyér egy kanál kidőlt bögre
törékeny konyha éjjel melaszt lop
ha öl majd és döng a menetoszlop
maradnak szívében mindörökre.

lelkünkben jártas ki vagy a vagon
anyánk arcával kendők harsognak
vonítunk vissza a farkasoknak
szavakat vacogó vágányokon.

Hideg volt

A konyhába fény fűrődik. Rezeg a kőben.
A szeneslapát fölemeli fejét. Nyújtózik a piszkavas,
majd beletörődik a kérdőjelbe. A szekrény kilakkozza
gombjait.
A szobából kinéz az éjszaka, de aztán visszafekszik.
Az asszony szeme alatt szakadék. Pongyolája kéreg,
haja föltornyozva lombig. Mögötte vadvirágszemű
kislány, hóna alatt táska.
A tűzhely nagyokat szippant, elege volt a füstből.
A vasplatinik megemelkednek, lenyomják tegnapról maradt
bablevessel.
Az asztalon piros-fehér kockás abrosz, mint a
meggyulladt földek.
Az ajtón nyílás lobban. Minden második kockakövet
befut a dér. – Apa, apa – ugrik föl a gyerek.
A tintásüveg kiölti nyelvét. Végignyalja
a tavaszváró földet. A füzet elfehéredik,
a példák ijedtükben kiszámolják magukat. A falon
kidagadnak az erek.
Az apa szeme fényszóró, homlokán Magyarország
autótérképe. Az anya csupa gőz. Arcán pirosba forr
a festék. Sarokban sámli. A kislány kezében
öltöztetőbabák, feje letörve mindnek. A tél
megtébolyult, a tűzhely egyre jobban
hasonlít a hideghez. Az ablak hátán jeges verejték.

Arcvázlat

Földben a fák térdig, derékig. Bokroknak
feje látszik. Csak zöld szelek zúgnak erről a tájról.
Naponta pár vonat keresztülszédül. Madarak
kiáltanak utána emberhangon. Patanyomok sarat
hajigálnak utána.
Egy-két óvatlan virág ráhajlik a sínekre.
A házak megtorpanva az árok partján. De füst
nem hőköl a kéményből. Az ablak alatt fekete gyűrődés.
Falakon pókok: szétmászott szemek. Sebes csizma a
kerítésen.
Az árok kiér a világból. Vállán
riadt rög. Csecsemőarc.

Hangutánzó

A madár elszáll, a kő zuhan,
megjön a színész. Csikkek, gumicsizma.
Gyorsvonat kertek alól.
Mikor már az is mindegy, hogyan indulnak
a vonatok erről az állomásról,
a színész megjön. Miután
a madár elszáll, a kő zuhan,
kilép a gumicsizmából;
a részegség után, miután az idegbaj,
vagy csak a lépés.

Országos eső

esik a homlokról is
házak nyakába folyik.

falhoz sodródott ágy.
néhány csobbanás
néhány fuldoklás.

a konyhai gazban
lavór lótosz nyílik.
a szívet is meg lehet fogni.
kézbe kopik az arc a padlón
gyökeret hajt a zokni.

csupa házharapás az ég.
sárpatkójukat fellegekig rúgó
autóbuszokról szakad a tajték.

Eső utáni

Férkőzik fű
a földhöz, térül-
fordul a táj,
mint egy kölyök.
Vállból a félelem
kifordult. Olaj, kabátagy.
A táj szorong és szelídül.
A táj szelíd
és szorong.
Eső utáni táj.

csöpögős

ad notam 1980., Siófok

csöpp. csöpp. csöpp. csöpp.
csöpp. csöpp. csöpp. csöpp. csöpp.
csöpp. csöpp. csöpp. csöpp.
csáng a csángólé ring a ringlóné
kettőzve a lábak csodálatos
csitt egy tál csöndben csöcse elcsöppen
országunk szívem tótágunk
te vagy itt szemben illat szívemben
hulló tótágunk így lesz tótágas
égnek a lábak,
így halálos.

álomhatár

ez Csipkerózsza vára
mindent befut a rózsza,
mindent befut a csipke.

alszik a tűz a trónokon
virraszt álmában dózsza,
vörös szeme drótkorona.

nyársak tányérok alszanak
úgy marad a lehelet
mint szájon a halak szaga,
meghalni nem lehet.

Herceg, készül a csipke csók
befut a sapkarózsza
megvirradnak a csöpp kacsók,
kezdődhet csip-csip csóka.

Kosztolányi

Mennyit mennyit ragyogtam ha félelem
volt is vállalom
nyílhatott sapkarózsa nyakék
belémkap a halálom
mint fényképekbe az ég.

visszaszemlélés

guill art

ha most hanyattesnék a réten
belepne az álom rézhüvelyek sárga
sikolya számon majd elejtve terhét
őszig legelget rajtam a rét
s lassan megmérgeződik

haiku helyett

magamban szeretnék maradni
másik halálomig.

alatt

mi történhet 0 kelvin fok alatt nyilván
az atomok és egyéb kvarklomok engednek el nem
engednek
a szoknyád alá nyúlnak a szoknyád alá nyúlsz
nem állnak és szóba sem a halál magához nyúl
megtörténik
ambrus a sánpár sokszor megtörténik einstein is:
ez a fűszál visszamaradva ragadványnevekben
megtörténünk
mint ez a sánpár mint ez a fűszál és úgy ragadtok
mint légyapírra a légy vagytok végtelenül
nem egyszer-kétszer-ezerszer a kezéd az én kezem
fogtam vagytok végtelenül fürjes péter minden atom
ha történnek minden időkből végtelenül
de már én sem vagytok.

Arc poetica

Pilinszky Jánosnak

Kelj fel, hogy állj.
És hajtsd le szépen a fejedet.

(1975.)

nyersfénykép

mi alszunk fűben fában virágban
szerelemben
kidöntött pohárban kiöntött szeszben
az alkohol kitöltésében mi alszunk
mi lesz az arcunk
ha nem rejt álomra mélybe
az udvar ócska vödre
a lépcsőház zöld csempéje
hajlik fölénk homok a földre
kihalsz
vastag ajkak lelógó barna haj homokredőig-
arc
csak hajlok fölém
kutatom
az udvart a vödört a vödört az udvaron
és magadra hagy akkor a lépcsőház
előtti kavicsalom
most már minden megtörténhet
velem fű fa virág szerelem
most már mindenben megtörténhetsz,
hajolsz magadra.

nagyítás

mellékdal

még éjszaka elindulunk hajnalra
eljussunk egy ismeretlen városba

ahol szerintünk laknia kell valakinek
aki itt nőtt fel ezeken a köveken itt szaladgált
nyolc vagy tíz éven át a háztól a tejcsarnokig a fűszerbe
kenyérért lisztért jól megnézzük a házat
feltehetőleg a pincébe is lemegyünk

csukott szemmel
ahol nagy kockás lavórban
mosta meg a mellét reggel

szólni sem
mert egyszer megérkezik az arcunk
is végleg mint egy levél

tengerfa

kérged kicsapott hullámok pikkelye
szita-szita péntek
vérvörös csütörtök
dobszerda
tengertörzsű világfa
madárnak szárnyas fészek
körültáncolnak hínáros kontinensek
folyók gyökereznek a földbe
merre merültök
kire a mennydörgő szén rászakadt
kit gyomron vágott egy daganat ökle
kiből nem maradt csak halom hús
hajdu laci te szőke
arcuk az országot benőtte

országos arcod emeld föl
kedvesem villogó vászon
naponta kicsap a tenger homlokod hullámaiban
kiből a csontszáradt lepedőfoltok
a gyűrődött vonalak
ismerősek egy szakadás ott az orr alatt
akit nem akarnak
de szeretni akarsz mint mindannyian

csak a törülközők térképein
országos arcod
nem törvényesítik
Magyarország messzire van Éjszaka
messzire van De reggel van legmesszebb mikor
kések marka megszorul virágok ökle nyílik.

Évszak nélküli

Évszak nélküli ősz! Pecsétek a síneken,
várótermekben, kocsmákban; az utcán,
a falon, asztalomon. Üvegeken legyenek tenyere.
Hideg hernyó a radiátor. Körbejárt, váladék jelzi.
Gyulladt villanykörtén bogár-borogatás.
Az ajtót kulcsra zárom; nézek ágy alá,
szekrénybe: hátha járt itt valaki mégis.
Meg nem szökhetsz. Akkor magammal
fekszem össze ismét éjszakára.
Júliának vasorra nőtt, itt takarít
a második emeleten, lapátjával
szemetet röptet. Tévedjen erre tündér,
válogatott cigánylány. Az ablak torkig tárva.
Évszak nélküli ősz. Vakolat elvirágzik.
Havazni kezd az éjszaka, fehér lesz tőle az arc.

Befejezetlen zsoltár

Arcunk fehérre meszelt szoba.
Szemed szentképe kiakasztva.
Vonalakkal védve a tértől,
ahová tárgyak tereltek,
kezed gyertyatartóiban
meggyújtom a szerelmet.
Egymásba kövülünk, testünk vonulatát
megőrzi majd a jövő,
mint bányákban, tengerben
az idő ujjlenyomatát.
Sértve magunkat faragatlan fénnel,
csak árnyékaink nőnek.
Hajunk hálójában kifogjuk az éjt,
álmunkban mi is eljutunk messze;
de reggel, Dévaként idetalazva
csak épülünk, egymást falva,
csókokkal cserepezve.

ajánlás

Hercegnő ha meztelenkednél
Kérünk ügyelj magadra
Fényképeidből végül mi marad
egy kéz egy mosoly
amint zuhanna
a vetkőzésben
hová lett magda
s éva ki halálig öltözött
férjhez került a szőke zsuzsanna
beáta eltörött.

Előszó

chilében is ott áll a szekrény az ablaknál szürke függöny
pereg a szélbe/ fejfájás homlokig nyújtózik a falban
ott is az ajtódobbanás kilincsek lüktetése/megvágott
arcú tükrök szétomló arcok horpadt vödrök az udvaron/
visszeres lépcsők éjjel tolatással megrakott vagon/ chilében is
hajnal hasad tudat hasad bolygónk hiteles
szögletének/ suhancnyi gyarak őgyelegnek összefogdosott
utcák az ég csupa ujjlenyomat/ a szén a szén a szén
csak fénylik rézlik sárgállik lihegő palackok
pattannak/ chilében is az omló oszlopok a szita-szita tüdő
beázott szemű bányalovak/ a földet hiány nehezíti
s nedvek/ kövön keresztül székláb csírázik
papírdarabok fémesednek chilében is omlik a nap
tömött szálakban hull a hold/ ferdére hordja
az arcot mélyíti ráncig/ a legszebb lányok chilében is
hasonlítanak a folyókhoz/ ha fenékkal fénybe állnak
arcuk egészen átlátszik/ a lepedők örvényein marad
a torokban egy-egy hínárcsomó/ hívhatom anyának
szeretőmnek angolul spanyolul és magyarul/
fiúk fiúk tekintetük mintha pohár vizekben

(1973.)

vers államtitkára, helyettesítve

még éva halála előtt emlékszel
benyitottál a koleszban a szobámba én humorozva
fogadtam a dolgot lévén vőlegényesben
t i jártatok jegyben kérdezéd kié lőn
közös szerelem alkalom adta old firenzénket
ki a szegényebb mint egykoron illyés mester
attila között folyt szóbeszéd melyiküknek van
jobban szüksége a nőre nem tudom elváltál-e azóta
öngyilkos lett az az éva nekem így hívják feleségem
s van egy fiam hogyha a létige elidőz közöttünk magam
árva szavakat szólok.

Az utószó születése

Ha a holnap elé sündörgők
akkor is
eltakarja az egészet a szervek a száj mennyi mélye.
Holnapról eloldódnak a részek,
megindulnak
esni a véres vatták, vadalmáról a héja,
az életből az addigi gyerekkor,
az udvarról a szemetesvödrök.
Esni kezd a sírás szemek hullnak
és hullnak a szem alól az árkok, az arcról a vonalak,
hull a falról a repedés, a tüdőre szívott folyosó,
két lépés hull és egy vissza, bugyogók bugyogása
a lavórokról a zománc, a zománcról a karcolások,
s a lavórról a leütött foltok is hullnak,
hullnak a mozdulatok két cigaretta között,
a tapogatózások, a leülés-fölállás, a cipőfűző kikötése,
a cipőfűzők, a térképekről kelet nyugat vagy észak,
a cipőből az izzadság, a szappanról a szőrszálak,
a lányról a ruha és a lányból a nőszag,
minden dolgok zuhognak szerteszét.

Nehézarcú bányászok hullnak,
elsötétített homlokúak.
Csomósodnak, rakódnak halomba,
mint a szén.

Hull arcuk, hull arcuk neheze,
színes szemeik megfakulnak.

A szájak sarkából éjszaka
szivárog, fényes füst foszlik.

Izzadságuk a bőrön beázik,
erjed a gyomor, máj bugyborog,
tüdő piroslik.

És fölizzanak az átizzadt zoknik,
kigyulladnak a mosdatlan edények,
a szájak oszló gáza nyelvek lángjától belobban,
kigyulladnak a takarók, a takaró alatt a matatások. –
Megkeres a meleg havazás.

Árnyékunk lassan kifehérül.

amikor alkonyodik

a bányák bejáratára kiírják a betűket
»munkásfelvétel nincs« az asszonyok többsége
kapkodóbban veszi a cukrot a lisztet
talán az elővájásokat fejlesztik vissza
az omlasztások fele megmenekül
attól függően hogy ki a „mester”
mert van úgy hogy az omlasztásokat fejlesztik
vissza és az elővájások fele menekül meg
akkor az asszonyok fele elhúzódik az ágyban
mert úgyis messze van kakaóval álmodik
messzi amerikával fizetéssel és óvodával
de eddig nem beszéltünk még a frontfejtésekről.

akkor az asszonyok már
nem húzódnak el az ágyban
az izzadságnymokat szimatolják
előbb utóbb húzódik a szomszéd is ha özvegy
mert a gyerekeknek apa kell a konyhába cukor liszt
s kapkodóbb lélegzet is a testnek.

másnap

apa dolgozott egész éjszaka
koporsókat ürített mint a halott
szétszórta kezét koponyáját
utána velünk reggelizett.

májuselseje

ladányi mihály emlékének

„Mona Lisa, távolodom,
távolodom és megöregszem”
vaksi csillag fekete kútban
virrasztok Isten udvarán
míg Istenné asszony aszongya
megfeketül a sötétség is
lobbanjon föl a szoknya.

józsef attila.

három tiltásban tétlen
te tudhatod,
amint a kockán vetsz hatot,
csontig vezető varázs:
csak a *van* vétlen.
derülj föl derengő darázs-
raj,
csupa ég-rács!

ez a kavics, rémlik, és a fű se
józsef attila.
jöhet már opera derűre,
mint akkor délelőtt,
nyakig bajuszban kurva lát,
vagy ő se.
bajusz a csigolya, a kalap szőr.
terülj föl nagykabát alól
kilógó ég!
akárhogy hímeznek izoldák,
írott mentéjük nem közölték,
s megjelennek a zöldek
mint a vizeldék.

a munkás vallhat részegen
míg hűlő alkatrészek
dereng
e rend –
Ácsnak második fia.

négy hiányzó négysoros

tudod hogy mégsem öltem
soktucatnyi gyönyörben
ha megkínált ki kívánt
járhattál asszonyölben.

*

növesztem körmöm szőrzetem
úgy nőjön mint a halotté.
nem vesztek többet összesen
mint ami már a halotté.

*

szívemben szép a gyermek
ha arra szán kegyelmed
de arra már asszony kell
hogy viselje fegyelmed.

*

meglehet én már nem vagyok
esznek az égi angyalok
s ha már a csontokig fogyok
az égis elmegyek gyalog.

rolling stones

vetkőzik déva vára estétől estelig
meglesed kőművesét amíg levetkezik
lesheted testét már az égbe keverték
vetkőzik rád az ég mint fekete festék

nagyítás

*„most már hívhatom fűnek is
fölordotta a föld neve alól
hívhatom fának is*

— —
*ne sírjátok testvéreim”
(Ratkó József)*

mint az összefogdosott katonavonatok
az összefogdosott állomáson
a fellobogózott szemű cseléd lányok a hónaljszag
hogyan egy sose-összeizzadható inget mosson
vasaljon valaki
a katonavonatok
hogyan megérkezzenek
valami sose összefogdosott fényképre.

*

a szoknya örökre úgymarad
sosem ér haza tejjel kenyérrel
örökké indul kenyérért tejért a fűszerbe
most már csak eszik csak iszik és ölel vagy alszik
nem tudja abbahagyni a szeretkezést
az összefogdosott Kelenföldi Pályaudvaron.

*

(csak indulót ne döngjön senki itt
how do you do! Ki vagy?
egy asztal egy szék
szekrénykulcs a fal mellett
elszéledtek a barrikádok
mert az indulók is úgymaradnak.)

*

már táskul az arcon a vakolat kiég
a szemből a villanykörte. a hasadék a padlón
fölér a combközépig. karmozdulat
félbeszakítva hajához. karmozdulat a levegőben
a bugyogók már nehezen száradnak.
a láb öt centiméterre a küszöb fölött.
kéz a gyufánál két ujj cigarettát fog.
cigaretta a hüvelyk- és mutatóujj között
kissé közelről. vasaló talppal a levegőben.
kéz az írógép fölött mintha depressziósan.
fél mozdulat a török hódoltságához. kéz
két szövőgép között félúton. az arc a kézbe.
szoríts magadhoz tizenhatévesen.

*

üvölts hogy nem bírod tovább
kutasd az utolsó szoknyát
szakadjon mivé lesz ami
csak lesz derengő asszonyhát.

le a blúzt mellei mögött
ha kezéd csak kócot érne
csókold ne sírj hogyan szakít-
ja szája sarkát a cérna.

rojtosra feslik a hóna
minden ruhából kirázod
szeme olajos rongyára
a víz szivárványt szivárog.

ruhái alá hatolva
szakítva egyre beljebb
akár a megtalált úrig
a hagyma húsok terjednek.

lobban a szív lebben a máj
a teste egyre fehér nyom.
most már nem bízatsz semmiben
bennem sem aki ezt írom.

*

most már a mississippi partján
örökre rakódik szívhangra ujjlenyomat
térképre halánték
elfolyik a szem a duna komáromnál kék – –
egy a kék ég felettünk
egy óceán mossza partjainkat.

őrizetlen határ

holdtenger

nem porból
szemed ha lát víztörés
ha ujjad mozdítod moccan a tenger
de porrá leszünk kisodort
kagyló a test és hallgatsz akár a szívverés.

őrizetlen határ

határaidnál határainnál
őrizetlen az ország.
jut elég föld ha ennél ha innál
nyomunkat szelek szimatolják.

szívedben tenger magam föld vagyok
három kegyelmet késtem
ne érjen hozzád a hold elfogyok
én is hazám végtelenségem.

tenger és túl

ad notam vangelisz

az Úr szerint most elindulunk
hitünkben egy új világ
isten velünk jön hajósinas
hajóra száll vendiák.

új életünk vár az óceán
a szél a só marja szád
és itthagynk messze partokért
családot és Szentatyát.

jöjj ne hagyj el szél ne hagyj el jöjj
dicsőség jöjj ne hagyj el szél
ne hagyj el jöjj ne hagyj el szél
dicsőség jöjj el

Úristenünk túl a tengeren
teremts nekünk új hazát
az ég szemén sós eső csorog
de küldi már angyalát.

föld egyetlen föld gyönyörű föld
a láthatár matrózkosár
dicsőség föld a láthatár
egyetlen földünk

az Úr szerint most megérkezünk
nehéz utunk erre szán
isten hozott bármi lesz jövőnk
hitünk maradsz óceán.

É-

keresem benned a tengert
a tiszta sót az ajkadon

nek

érgödredben a tenger
a puszta szó én jajgatok.

Item

szívemben só és víz szaga
item (asszony nem jön haza)
nem jön az asszony haza (nem
jön haza az asszony haza)
haza haza haza bérlet
hazáig szállóhaza (fő-
hadnagy- albérlet-) részegen
haza hazai zörej szív-
zörejhaza (szájüregünk
szaga haza) hazughaza
haza haza hó hazázik
hazazizegés szűz haza
(rézerdő- ezüsthaza) vas-
ágyhaza diósgyőrhaza
keményhaza élélvezés-
haza érlemeszedés-
haza érmeszedéshaza
áramszedőhaza (három
szabólegény haza) hárem-
haza háromtengerhaza
(föld föld ti) combjaid között
puszta tengerre vetkőzött.

In memoriam H.L.

A híg homokban üveges tajték.
Csillog a halérdemérem.
Az erdő elszivárog,
bogár kalimpál, úszóhártyás vakondok;
hibbant levél, csöpp-csöpp eső hull.
Gyűrűznek a fatönkök.

Lassan megtelik a táj.
Ami az ég tetején átszüremlik,
a susogó sötétség fölissza.
Billeg a hold: színarany szarka,
nem fészkel ily rengeteggé
gyűlő éjszakát!
Lábadon mázsás mohacsizma.
A bűvár fenékig bukik, a madár
magasba öli magát.

Fekete mélység örvénylik.
S amint e folyékony földet,
magam is érzem, szívembe
vas és kő hull
s csobban. És gyűrűzöm, amint csobbanok.
Nyaldosnak apró homokhabok.

Amerre az ingó bokorbóják
jelzik; reggeli, komor halászok
arcukat megfürösztik,
s a ringó rét hálóját bevonják,
csak eltévedt hal vagy bolyongó rák
a rögökre-kötött gyökerek között.
Aki itt földbe ugrott,
nem kerül kézre élve.

Hátadra nem tűztél jelzőzászlót,
nem hajlik nyomodra gyepfodor.
Ki hajít utánad parafa mentőövet,
ha a mélyföldi áramlás elsodor?
Nagy-nagy légszakot vittél-e?
Válladra kötve tökindát,
le ne merülj túl mélyre.
Hogyan rejted el magad,
ha az iszapot izgatva habosra
a szűrős bogarak
körbelengenek akár a legyek,
s a húsevő halak?
Arcod a föld lemossa.

De lásd, nem volt hasztalan
e teli tátogás – mint a kopoltyún,
pitypang bugyborékol:
úgy őriznek a habzó göröngyök,
mint kínlódó kagyló hasa a gyöngyöt:
e holt asztalon
a szél már moszatot
osztat: konyharongyot,
míg a lágy burokból
kibomlik szépen a vizek arca,
itt-ott borostás
még, ahogyan belenőtt a sás;
és borzasul barna, nagy fürtökben a gyékény.

VÁR RÁD A TENGER
MAGYARORSZÁG ÉSZAKKELETI PARTVIDÉKÉN

harmadnapos

(1)

elhord a föld is úgy tudom
kötöznek szálak, szelek.
Isten fagyott a hold körül
látszik a lélegzeted.

(2)

már a gyökéren telik
nekem a múlt és teneked
az égen növekvő madárhad.
ki törte föl a perselyeket?
ismét elnémult
a porból ki sem látszik.

(3)

valaki verejtékezik
a néma kagyló is
szeme maga tengeri könny
valami őszi mélységből
 eget nem érő sírás.

sírovers

Világéletedben
dolgoztál mihály mária
Isten látja a lelkedet.

Arany apokrif

én senki is te meg senki
ezt a földet biz' belengi
akasztott ember.

görcsben testük mint a balkán
ökrendezik míg a torkán
kicsap a tenger.

spirituálé

karácsony benő emlékének

zúg a folyó
dereng az orom
a hengermalom
ugye hengermalom

zúg a folyó
én/de ember vagyok
nem érnek föl i
de a tengernagyok

zúg a folyó
de/én tenger legyek
a hengernagyok
ugye emberhegyek.

tábori lap

a gyermek is szeressen engem kiss mihályné
amint állok barnán a fényképesben kiss mihály
bajtársam balról és kiss mihály bajtársam között
kiss mihály szívemben a tábori konyha szagával.

szerelmesvers

ha meghalnék nyírnád a körmöm
vágd hajamat mert akkor már olyan messzire nézek
ahol csak meg sem született gyerekek tekintete lehet.

gyerekvers

se neve se orsolya
el nem menne a boltba
ha kenyere ha sója
el is menne ha volna.

ténferegjen térzene
meséskönyvben megszokja
el is lehet vérezni
nem lebben érte szoknya.

élesedjen kisbalta
neki s minden hazáknak
ha elvásik is talpa
nem lukad ki a zokni.

lányom üzenete

a delfinek befogadták
a tengerről száll a szél.

mese – mese

nem vigasztalódhatsz versekbe szövődve haltál volna
inkább az őszbe mikor a nyári szerelemhez szokott
szilvafák
szíve dobogott és ellopott az éjszakától egy vasárnapi
virradat.

nem tudhattad az égről peregni kezd a festék
sikoltoznak a fecskék azután tanítottak
jágni asztal-fia kisszék az alólad kimászó sámli.
majd kergetőztél s megpihentél a villámvállú égen
nyalogattad kövek késein táncoló térded nemigen
maradt rajtad ép bőr kinőttél az udvar tenyeréből.
most fölhúzhatod vastalpú bocskorod ezt el is kell
nyúznod végre indulhatsz gyönyörű reggel
a gyerekekkel árva mesék mennye alatt együtt
a táltos-tenyerűekkel szilánkos szárnyú madarak
nyomát követve üveghegyes vidékre.

Az, aki

az aki a verseket írja
nem teszi föl a lábast a gázra
nem szaladgál a bilivel
hogy nem kell-e pisilni kisfiam
az aki a verseket írja a legritkább
esetben játszik orsolyával

most már úgy érzem és is félek Azakitól
mert egymás között másképpen hívják.

apokellipszis

légy költő magad. is szemeid szögezze át
a rozsda. a lépcsőházak lövészárkaiba egyre több
kenyeret kiscipőt friss fényt követel az idő.
ne legyél terhes magad sem gyereked viselő
hordjon ki száműzetésre. s míg dadog az áldott
anya-nyelv az éjszaka iszapjában termik közös ha oldott
létünk széthulló szemek s te vicsoroghatod a holdat!

aureliano buendía ezredes utolsó jegyzeteiből

1.

vágom a fát végig a versnek
ez itt keményfa hull a levél
alatta itt ez a sír santana jóhaver
elfűtt sziveddel a szél de nézem a többi
juan mendoza mögöttem a déli hegyekben
kalapod sem rezzent most koponyádra
fakereszt dől és itt iszik hólét hű zabolásom
vágta verte lovam de mariela az asszony
ezért fejbe is csapta szegényt hadseregem
fiaim ha vannak mert nem csősztem erényre erényt
de kit a főlakatost aki korbácsolt halálra
őszvért szamarat csata volt menekültünk
téged is leszúrt a kovács conchitica
nyugszol-e még úgy mint mellettem lepedőkön
közben a gránát kezében szedted a szarvát
de az edény sem csillapult kezében öledben
sem én nyugszom itt, veletek temetőben
zúzmara szőke szakállal fiaim
ha vagytok a földön ne lépjen ma rátok lesipuskás.

2.

a sírást elkerülhetem
de az eső örök marad.

nyirkos minden szemem színezi
tengerfenéki rozsda
kellene puska por itt a szemét is
nem jutok a városba.

most nem én oldozok
másokat nem én áldozok föl
nem engem áldoznak
mások oldoznak föl.

esőerdő esőhaza esőköd
ősbujasága hallgat
asztaltól fölállok. megyek
megszögelem a disznóólat.

Tartalom

Arc, hátraarc / 7

nyersfény kép

távolodó / 11

Hideg volt / 12

Arcvázlat / 13

Hangutánzó / 14

Országos eső / 15

Eső utáni / 16

csöpögős / 17

álomhatár / 18

Kosztolányi / 19

visszaszemlézés / 20

haiku helyett / 21

alatt / 22

Arc poetica / 23

nyersfénykép / 24

nagyítás

mellékdal / 27

tengerfa / 28

Évszak nélküli / 30

Befejezetlen zsoltár / 31

ajánlás / 32

Előszó / 33

vers államtitkárra, helyettesítve /	34
Az utószó születése /	35
amikor alkonyodik /	37
másnap /	38
májuselseje /	39
józsef attila. /	40
négy hiányzó négysoros /	41
rolling stones /	42
nagyítás /	43

Őrizetlen határ

holdtenger /	49
őrizetlen határ /	50
tenger és túl /	51
É-nek /	53
Item /	54
In memoriam H.L. /	55
harmadnapos /	58
sírovers /	59
Arany apokrif /	60
spirituálé /	61
tábori lap /	62
szerelmesvers /	63
gyerekvers /	64
lányom üzenete /	65
mese – mese /	66
Az, aki /	67
apokellipszis /	68

aureliano buendía ezredes utolsó jegyzeteiből /	70
---	----

Kávé Kiadó, 1996
Felelős kiadó Nyíri András
Felelős szerkesztő Lenkei Júlia
Műszaki szerkesztő Fraunhoffer Péter
A fedélgrafika Ambrus Dániel munkája
Készült a CP Studio Kft.-ben
Felelős vezető Rohm Sándor

ISBN 963 85590 6 3

„Már régen nem vagyok szerkesztő. Amikor szerkesztő voltam: örömmel jelentettem meg Fürjes Péter verseit az Új Írásban. Most is azt tenném. Varázs és meglepetés ez a verseskönyv, Fürjes Péter életgyűjteménye: versekben elbeszélve. Versekben elhadarva, versekben eldadogva, versekben fénylő feketén sugározva...

Ha van ihlet-előképe, a költői táj csöndből-kiszerkesztődésének elő-magánya: az Fenyő Lászlóé (akiben az alsó Budapest gangjai, konyhái, bableves-illatú lépcsőház-sötétje), akit úgy söpört szét a hűtlen feledés, mint zápor a poros pókháló-kastélyt. A hiánytest, az árvaság és kárhozat kelyhe Fürjes Péter versgyűjteménye. Nagyon szép. Éj-ragyogású. Történelem-zománcú.”

Juhász Ferenc

Kávé Kiadó

330 Ft